

LBRIS

We know
books

via telespan

auton0mie

roman

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2024

LEBRIS

We know
books

un basm pentru oameni mari

LEBRIS

We know
books

dacă eu aş fi scris această carte cu de la mine putere,
i-aş fi dedicat-o Getei, câinele meu.
nefiind cazul, cartea se dedică nouă, tuturor.

câțiva oameni foarte cumsecade, cum sunt toți oamenii,
de altfel, au scris foarte frumos despre această carte.
părerile dumnealor se află la capătul din spate al romanului. mersi.

această carte are la bază un buchet de traume cules din experiențele
oamenilor pe care i-am cunoscut de-a lungul vieții

această carte vine însoțită de un playlist care se numește „Personajele“
și pe care îl poți găsi pe canalul de Youtube „Malvinus Teleșpan“

pagina 0 ianuarie

Și
dacă aș avea proasta pretenție că aș înțelege ceva, eu ce ar trebui să cred acum, că tu ai chef să citești, ă? Că bănuiesc că, dacă aveai chef să sugi pula, nu te apucau să deschizi o carte. Sau poate ai chef de pulă, dar n-ai pulă și ai cărți. Ai cataloga asta drept ghinion sau ca acces la cultură? Oricum, dacă fix pula pe care o găsiși adineauri în cartea asta te face să-ți dai ochii peste cap, te rog eu, nu uita că pula e merită să te faci să dai ochii peste cap în momente în care te simți atât de bine, încât invoci numele Creatorului cu C mare. E valabil și pentru pizdă, evident, n-aș vrea să încep cartea discriminând cum am făcut toată viața. Și pizda dă ochii peste cap și și ea, la rândul ei, ne face să strigăm după Cel Ce ne-a creat. E mai la îndemână să nu judeci când ai ochii dați peste cap de plăcere. Adică poate nu e o întâmplare că Îl strigăm cu ochii dați peste cap, căci atunci, dați peste cap fiind, ni-i luăm de la lumea asta, o lume în care chiar acum oamenii se omoară pentru putere de dragul urcușului pe treptele ierarhice sau pentru a impune bunul simț, prunci țâșnesc în viață plângând, muzica acoperă urlete de durere, oceane se răsfrâng peste țărături, căldura crește peste tâmpole și așa supraîncinse, în Africa se mănâncă pământ de foame în timp ce în altă parte a lumii un cuțit de argint întinde un vârf de caviar peste un pic

de unt de bivoliță sau zimbră, celule canceroase consumă oameni și animale, vulcani șerpuiesc spre cer, Iubirea e împărțită necondiționat doar asupra celor care cred în Dumnezeu corect, cuvintele sunt folosite ca biciuri, biciurile sunt folosite ca unelte sexuale, sexul nu mai bucură dacă nu e forțat pe copii, Beyonce e suspectată drept satanistă, iar cineva poate fi condamnat că asculta muzica unui artist genial care a futut aiurea, aurora boreală părăsește nordul pentru sud spre deliciul ochilor și al încălzirii globale, valorile ne calcă în picioare, șerpii ajung genți și câte și mai câte, știi și tu că sunt atâtea detalii care să ne fure ochii de la Iubire și vederea de la Inimă, căci până la urmă pare o chestiune de percepție care este organul văzului în noaptea minții care a adormit pe toată lumea. Și, prin urmare, iată, în mare, contextul în care am ajuns noi să șerpuiim toți care pe unde, mestecând la o aparent nesfârșită bucată de măr, pe care Eva a mușcat-o pentru că a mâncat-o în curiozitate, iar Eva, fiind și ea un om ca toți oamenii, copii ai lui Dumnezeu, după ce i-a fost dat să săvârșească această faptă, a introdus în povestea noastră, adică a ta, omul care citește, și a mea, omul care citește ce scrie, cel mai de preț dar al lui Dumnezeu pentru noi, cei de pe pământ, imaginația sau creativitatea, căci Eva, neavând o geantă din piele de șarpe în care să ascundă restul de măr, s-a trezit nevoită de soartă să inventeze însuși șarpele cu geanta în mână. Pentru necunoscători, șarpele cu geanta în mână este o expresie sinonimă cu surpriza. Mă rog, la momentul respectiv, imaginația și creativitatea au fost catalogate ca minciună nevinovată de către Observatorii neimplicați direct în poveste, ori Cine ar fi fost ei, când au văzut că Eva s-a dus la Adam și i-a spus:

— *Baby*, deci eu mergeam efectiv sfântă, neprihănită ca Fecioara Maria...

— Ca cine?! (Ei nu erau încă sub influența timpului, acum intrau.)

— Nu contează, ideea e că a apărut acest șarpe care m-a făcut să mușc din măr.

- Din mărul acela? OMG... Acest ce?
- Nu-ți da așa ochii peste cap. Ce facem? Că urmează să fiu izgonită.
- Păi, dacă o să fii izgonită, tu o să fii singură în partea cealaltă și eu aici. Știu! Vomită mărul.

pagina 0 ianuarie

- Cum să vomit, Adame, în Rai? Tu ești întreg la cap? Ai văzut tu vreo vomă până acum în Paradis? Și, oricum, și dacă aş vomita tot ce-am mâncat din măr, gestul contează.
- Și atunci, ce facem?
- Ce e ăla „atunci“, Adame? ACUM ce facem? Știu, mănânci și tu.
- Hai, fată, lasă-mă! Dar ce șarpe? Cum?
- Lasă detaliile. Ia o gură.
- Au, mi-e rău... Ai adus mărul cu tine. *Estas loca?*
- Am mușcat eu și vorbești tu limbi străine? Și ce voiai să fac? Să-l arunc? Cine știe cine dracu' îl găsea...
- Ce să caute, fă, dracu' aici? Cine-l lăsa pe dracul să intre în Paradis?
- Adame, nu mă lăsa singură, că înnebunesc, să mor dă te mint. Te rog eu, promit că de acum fac doar cum vrei tu.
- Băi, Eva, cum să faci așa ceva?
- Lasă reproșurile, că o să avem timp de ele.
- Ce e ăla timp? De unde, ochii mei, scoți conceptele astea?
- Îmi vin ca ciclul, jur. Natural. Eu plec dacă nu muști.
- Ai de pula mea, bă, și ce bine stăteam...
- Mușcă.
- Bine, hai!
- Bă, e bun.

- E delicios. Zici că are aditivi.
- Sau monoglutamat.
- O gură ai luat, Adame, și uite ce ți s-a îmbogățit vocabularul.
- Și cu restul ce facem?
- Hai să-l mâncăm pe tot. Tu o gură, eu o gură.
- Și cotorul?
- Și semințe, și tot.
- Așa, și acum?
- Așteptăm să-și facă efectul. Pe mine m-a luat un pic.
- Adică?
- Am, așa, o târșă că vine Dumnezeu după noi.
- Băi, și mie mi-e frică!
- Pe tine te-a luat mai repede înseamnă. Sincer, și mie mi-e, ce sentiment ciudat... Auzi?
- Ă?
- Nu mai bine plecăm noi de dinainte? Că oricum Îl știi că e mereu cu ochii pe noi și sigur vine acuma.
- Nu pot să cred ce repede a escaladat situația asta. Și crezi că, dacă plecăm, dup-aia nu mai vine?
- Eh, nu vine. Parcă nu L-ai cunoaște, dar așa, dacă vine, măcar îi spunem că nu are de ce să se supere, am greșit, am plătit izgonindu-ne singuri, nu ar avea de ce să ne mai zică ceva. Mai ales că, oricum, totul e voia Lui.
- Păi, și dacă totul e voia Lui, nu înseamnă că și faptul că tu ai muș... mi-am uitat gândul.
- Ce gând?
- Păi l-am uitat. Stai să mă gândesc.
- Lasă că avem timp să ne gândim. Hai să mergem. Ia boxa și casetofonul.
- Ne mai cărăm și cu ele...

— Io nu plec fără muzică, să fie clar. Pune o melodie să nu ne audă când ieșim.

— Ce să pun?

— Pune Emily Galaviz, *Va Colgando de un Hilito*, *Guayabo Tech* și dă-o la maxim să nu auzim când strigă El după noi, adică să avem o scuză că nu L-am auzit.

— El nu striga după noi, că striga sună a strigoi. Strig oi. Le strig, dar ele nu mă aud. Auzi, dar ia stai așa, tu de unde știi piesa asta, că nu te-am mai auzit cu ea.

— Din pulă o știu... Fix de suspiciuni e nevoie acum. Dacă aveai chef de suspiciuni, puteai să mă suspectezi că o să mușc și stăteai după curul meu.

— Deci, e vina mea că am avut încredere în tine.

— Exact. Și ți-ai proiectat vina asupra mea.

— Nu asta am spus.

— Nu e treaba mea să înțeleg eu ce vrei tu să spui.

Și, de atunci, în ciuda structurii impecabile a Universului, pare că nu s-a mai potrivit nimic. Bănuiesc că oricum ai mai citit sau ai mai auzit că așa au fugit Eva și Adam din Rai, și nu din cartea asta citești sau auzi prima dată că au plecat sau că le-a fost dat să trăiască cu impresia că trebuie să plece, mărșăluind oboșiți și în uitare, deschipuindu-se de la un pas la altul, lăsând în urma lor dâre de suflet pe tot pământul, șiroaie de lacrimi ce se adunau în urmele lăsate de toți pașii lor, având în minte evidenta teamă că Dumnezeu va veni după ei și în inimă, speranța ascunsă că o va face. Și, cu fiecare pas pe care-l făceau în despărțirea lor de Paradis, se depărtau și de Inima ce le bătea a veșnicie în piepturi, precum ritmul unui cântec lăsat de Dumnezeu să ne amintească Cine suntem. Și sub soarele ăsta năucitor, care ne arată mereu că lumina primită cu ochi greșiți ne poate orbi, s-a cam uitat ce e iubirea, dar dorul încă-i poartă amintirea. Drumul ăsta prin deșertul întunecat al minții controlate de iluzia liberului-arbitru, și nu de Iubire, ne-a cam uscat și

pe tine, și pe mine, pe noi toți, dar, na, de asta ne-a fost dată arta, să ne mai ude un pic. Oricum, mersi și ție, mersi și mie că suntem aici și că citim împreună ce scrie voia lui Dumnezeu, că toate poveștile sunt cu voia Lui, de unde îmi vine să cred că toată povestea asta colectivă a noastră are un scop deosebit de impecabil, care nu ne privește deocamdată, dar care ne privește mereu, motiv din care au și apărut diatezele. Ce ne privește pe noi acum însă este să ne udăm, pentru că autoalungarea de care am vorbit mai devreme a dus la uitarea felului în care știm să iubim și ne-a transformat într-un pământ arid din care, din când în când, încolțește și se usucă câte un drag de cineva. Așa că te întreb un lucru, dragă om care citești: Cum aparența lumii ăsteia ne-a transformat pe toți în niște deșerturi prin care încă umblă dezbinarea Evei și a lui Adam, cu ce Cântec ai vrea să plouă peste tine ca să înflorești din nou și ca să-ți aduci aminte că ești Paradis, și nu deșert? Cu ce Cântec te-a botezat pe tine Universul? Când ți-ai dat seama că Muzica îți stropește cu bucurie Sufletul și Inima? Care este Cântecul pe care, atunci când l-ai auzit prima dată, ți-ai dat seama că, odată cu el, ți-a vorbit și Inima? Odată cu el ți-a cântat și Inima. Care e Cântecul care te-a înălțat și ți-a spus, deși poate tu nu l-ai înțeles, că singurătaea e doar un produs al imaginației atâta vreme cât există Muzica? Ce cântec ți-a băgat Inima în priză ca să te conecteze la Muzică? Că, dacă inima ar fi bec, cu Muzică s-ar alimenta. La mine, deși mai încolo, în cartea asta, scrie altceva, a fost *Unchained Melody* de la Righteous Brothers în *Fantoma*, o piesă despre eliberare, într-un film văzut prima dată pe casetă VHS și care sugerează că există ceva dincolo de lumea asta în care, de fapt, toți suntem fantome a ceea ce suntem de fapt, adică iubire. Și, cum eram eu așa deșert, în casa părintească, secătuit în așa hal încât deshidratarea nu dădea ochii cu mine de frică și de rușine să n-o umilesc, când am auzit

melodia aia cu primele acorduri fix ca niște stropi mari de ploaie peste un nisip pe care nu plouase niciodată, ceva în mine s-a mișcat diferit. Ce miracol să simți Muzica. Și apoi, ploaia se întetește peste mine, apar mici pârâiașe, și apoi râuri, și apoi fluvii, și apoi mări, și apoi oceane, și apoi infinituri, iar acum, când nisipul ăla e complet spălat și hidratat, o să apar și eu, nu ca lut rezultat din animarea pământului cu apă, ci ca Suflet. Iar când omul ăla exclamă „*Are you still mine, I need your love*“, deși mintea mea minte altceva, Inima mea, iubita mea mică și frumoasă, și-a dat seama că aia e amintirea neuitată a lui Dumnezeu din mine și mi-a bubuit în piept cu o candoare atât de delicată, că parcă zici că e o mamă care-și trezește puiul ușor din somn fix cu o secundă înainte ca acesta să viseze că ar putea să cadă din brațele părintelui, căci un părinte știe cum să-și protejeze fiul de cădere, atât în vis, cât și în realitate, astfel încât puiului să-i fie foarte clar că nu Sufletul sau Iubirea,

pagina 0 ianuarie

ci omul e sortit greșelii, motiv din care greșeala e omenească și iertabilă de către Suflet și Iubire. Și nimic nu te învață cum te învață propriile greșeli. Și, cu toate astea, fix greșeala este ceea ce omul tolerează cel mai greu, căci mintea are ea farmecul ăsta imposibil de a se plasa, chipurile, în afara Iubirii. E dat să scriu aceste rânduri în încercarea mea de a nu mai greși, încercare care totuși îmi este sortită, la fel cum mi-au fost sortite toate greșelile ce s-au înfăptuit prin mine într-un scop nobil care ar fi, într-un final, Mântuirea. Și prin tine la fel, nu te căca pe tine. Scopul acesta nobil, pe scurt, ar fi ca omul să realizeze că nu e ceea ce pare, ci e doar o idee. O idee într-un cap sau o minte care este infinitul acestui Univers. Acum, nu știu cui i-o fi ușor să accepte că nu e ce evidentul îi spune că e și că, de fapt, e cu totul altceva, mai ales că există oglinzi, oglinzile fiind și ele, la rândul lor, tot niște idei. Și avem,